

El contingut de la proposta cristiana

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Pel que fa al contingut de la proposta cristiana, assenyalo tres coses que em semblen particularment importants.

La primera és recuperar la persona de Jesús com a nucli de la fe. En *Evangelii gaudium* el papa Francesc ens ha recordat la importància del «primer anunci», és a dir, de la proclamació del querigma, el nucli del qual és la persona de Jesucrist (EG 164). Cal repetir moltes vegades: «Jesucrist t'estima, va donar la seva vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te.» L'objectiu del nostre anunci és conduir a la trobada amb Crist. La fe cristiana no és un conjunt indiscriminat d'afirmacions dogmàtiques ni un sistema de normes morals o unes directrius per al culte a Déu. La fe cristiana és relació amb una persona que viu, adhesió a ell i decisió lliure de seguir-lo. Per això, la finalitat de les nostres catequesis, homilies, testimonis, de totes les nostres paraules i accions ha de ser sempre conduir a la trobada personal amb Jesucrist, perquè les persones experimentin el seu amor i es decideixin a seguir-lo i viure seguint el seu estil de vida.

En segon lloc, hem d'anar al cor de l'Evangelí, evitant que s'identifiqui el missatge cristià amb elements que resulten secundaris. Això requereix l'esforç de tornar a l'origen, al nucli de la fe cristiana. Cal tornar a comprendre allò perifèric a partir del que és central, retornar al bell mig i entendre des de la fe única els múltiples articles que l'expliciten. El Concili Vaticà II ens va recordar que hi ha una jerarquia de veritats, segons la seva diversa relació amb el misteri de Crist (cf. UR 11). Per tal de destacar allò que és original i propi del cristianisme, enmig d'una societat plural, és fonamental concentrar-se en l'essencial, en allò que veritablement importa i que converteix en comprensible tota la resta. Si no, correm el perill de convertir el cristianisme en un conjunt de dogmes irracionals i en unes normes ètiques inconsistentes.

Crec que també és fonamental presentar el cristianisme com a gràcia. Fàcilment transmetem una visió deformada del cristianisme, presentant la vida cristiana com un conjunt d'obligacions i normes. El convertim, de vegades sense voler-ho, en una religió més, amb els seus ritus, les seves doctrines i normes. Amb això enfosquim el que és absolutament original del cristianisme: que és, sobretot, una gràcia; és la sorpresa d'un Déu que s'ha posat del costat de la criatura. El papa Francesc ha recordat que «el principi de la primacia de la gràcia ha de ser un far que il·lumini permanentment les nostres reflexions sobre l'evangelització» (EG 112). El primer per a la fe és el do i no pas l'exigència. El primer és que ell ens va estimar, abans que nosaltres l'estiméssim. No ens podem precipitar demanant a algú que estimi Déu si no l'hem ajudat a descobrir que és Déu qui l'estima primer. «La predicació moral cristiana no és una ètica estoica, és més que una ascesi, no és una mera filosofia pràctica ni un catàleg de pecats i errors.» Per això és important presentar la vida moral com a resposta a l'amor previ i gratuït de Déu. «Si aquesta invitació no brilla amb força i atractiu, l'edifici moral de l'Església corre el risc de convertir-se en un castell de cartes, i allà hi ha el nostre perill més gran» (EG 39).

(De la conferència «Creure en Jesucrist en una societat plural»)

